

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

จากที่ได้ทำการศึกษาวิจัยปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของไทยนั้น ในตัวบทกฎหมายยังคงมีส่วนที่ยังไม่ได้ระบุให้ชัดเจน อาจทำให้เกิดช่องทางที่ทำให้ข้อมูลส่วนบุคคลถูกละเมิดได้ อีกทั้ง ประเทศไทยยังคงประสบปัญหากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการแจ้งเหตุการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ปัญหากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลยังขาดความชัดเจน ปัญหาการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงปัญหาบทลงโทษทางอาญา ผู้วิจัยสามารถอธิบายสรุปประเด็นปัญหาได้ ดังต่อไปนี้

1) ปัญหาพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 37(4) เนื่องจากปัจจุบันการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลสามารถกระทำการได้ง่าย และเมื่อมีการละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลขึ้น ย่อมส่งผลทำให้เกิดความเสียหายต่อบุคคลผู้ถูกละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล หรือเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล แม้ว่ากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ไว้ก็ตาม แต่ในส่วนนี้ยังขาดความชัดเจนอยู่มาก ทำให้ยากต่อการปฏิบัติตามได้อย่างครอบคลุม และครบถ้วน

2) ปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งแม้ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 จะมีการกำหนดหลักเกณฑ์การแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลไว้ว่า หากมีเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลขึ้น จะต้องดำเนินการแจ้งเหตุละเมิดนั้นต่อคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศนั้น ๆ แต่การกำหนดหลักเกณฑ์ดังกล่าวมิได้ระบุระยะเวลาในการแจ้งเหมือนกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของประเทศไทย จึงทำให้การดำเนินการตามกฎหมายของต่างประเทศสามารถกระทำการได้สะดวก รวดเร็ว และเหมาะสมกับการปฏิบัติตามกฎหมายมากกว่าบริบทของประเทศไทย

3) ปัญหาบทลงโทษทางอาญา เมื่อพิจารณาโทษทางอาญาในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ผ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เช่น เกิดเหตุละเมิดอันเกี่ยวเนื่องกับข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลละเอียดอ่อนโดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ซึ่งการกำหนดโทษอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ไม่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย เนื่องจากลักษณะของพระราชบัญญัตินี้ มีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งการกำหนดโทษทางอาญาไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยเฉพาะโทษจำคุกนั้น จึงมีความรุนแรงเกินความจำเป็น อีกทั้งอาจถูกใช้เป็นช่องทางหรือเครื่องมือของผู้แสวงหาผลประโยชน์ได้ จึงควรยกเลิกโทษอาญาเนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565 ซึ่งมีการกำหนดในเรื่องของค่าสินไหมทดแทนค่าปรับ มากกว่าที่จะให้เป็นโทษจำคุก เนื่องจากกรณีนี้เป็นเพียงการฝ่าฝืน ไม่ใช่อาชกรรมร้ายแรง จะเกิดความเหมาะสมกว่าในการบังคับใช้กฎหมายมากกว่า

ดังนั้น จึงควรมีการแก้ไขกฎหมายดังกล่าว จากประเด็นปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ข้างต้น เพื่อให้กฎหมายดังกล่าวมีมาตรฐานที่สามารถปฏิบัติตามได้อย่างไม่ขัดข้อง และง่ายต่อการปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของกฎหมายดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นภาคประชาชน หรือภาคธุรกิจก็ตาม

5.2 ข้อเสนอแนะ

เมื่อพิจารณาถึงประเด็นปัญหาในการการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของประเทศไทย เปรียบเทียบกับกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของต่างประเทศ อาทิ สหภาพยุโรป สาธารณรัฐสิงคโปร์ ประเทศญี่ปุ่น และประเทศแคนาดา จะเห็นว่ากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของต่างประเทศมีการบังคับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของประเทศนั้น ๆ แตกต่างกับประเทศไทยอย่างสิ้นเชิง ซึ่งจากการที่ได้ศึกษามานั้น มีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.1 เสนอให้กำหนดกรณีผู้ประกอบการไม่ต้องแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล

เนื่องจากกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของไทย หรือ พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 37 (4) ยังขาดความชัดเจน และไม่มีการกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่ากรณี

ใดบ้างที่ต้องแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) และเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล รวมถึงไม่มีการกำหนดข้อยกเว้นว่าหากเป็นการเข้าถึง เก็บ ใช้เปิดเผย คัดลอก หรือแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับอนุญาตภายในองค์กร ไม่ให้ถือว่าเป็นการรั่วไหลที่ต้องแจ้งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลจึงทำให้องค์กรไม่มีระยะเวลาเพียงพอต่อการประเมินสถานการณ์เหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลก่อนที่จะรายงานให้ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลทราบ เช่น กรณีเป็นการรั่วไหลภายในองค์กร หรือผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล สามารถควบคุมเหตุการณ์รั่วไหลได้ หรือเป็นกรณีที่มีผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลน้อยมาก เป็นต้น

5.2.2 เสนอให้แก้ไขจุดเริ่มต้นการนับระยะเวลา 72 ชั่วโมง ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมาตรา 37 (4)

โดยควรให้เริ่มนับเมื่อผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคลได้ประเมินสถานการณ์เบื้องต้นแล้วว่าเป็นกรณีที่ต้องแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) และ/หรือ เจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งจะเหมาะสมกับการบังคับใช้กฎหมายมากกว่า หากกรณีที่เกิดการรั่วไหลของข้อมูลนั้น ไม่ร้ายแรง หรือ ไม่น่าจะเกิดผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ไม่ควรต้องแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เนื่องจากไม่เกิดประโยชน์ทั้งกับเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล และผู้ประกอบการธุรกิจ นอกจากนี้ เมื่อเกิดเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคล ผู้ประกอบการต้องให้ความสำคัญกับการรวบรวมข้อเท็จจริง จัดการแก้ไขปัญหาเบื้องต้น และระงับเหตุเป็นอันดับแรก การกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องแจ้งเหตุละเมิดดังกล่าวให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สคส.) ภายใน 72 ชั่วโมง จะทำให้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินการข้างต้น

ตามที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาเปรียบเทียบไว้ในบทที่ 4 ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่ากรณีใดบ้างที่ต้องแจ้งคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล และเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล พร้อมทั้ง กำหนดข้อยกเว้นว่าหากเป็นการเข้าถึง เก็บ ใช้ เปิดเผย คัดลอก หรือแก้ไขข้อมูลส่วนบุคคล โดยไม่ได้รับอนุญาตภายในองค์กร ไม่ถือว่าเป็นการรั่วไหลที่ต้องแจ้งคณะกรรมการฯ เมื่อองค์กรได้ทำการประเมินสถานการณ์เหตุรั่วไหลเรียบร้อยแล้วด้วย ผู้วิจัยได้ข้อสรุปว่า ประเทศไทยนั้น ควรบังคับใช้กฎหมายอย่างค่อยเป็นค่อยไป เนื่องจากที่ผ่านมายังขาดความชัดเจนในเรื่องกฎหมายลำดับรอง และแนวปฏิบัติที่ชัดเจนจากหน่วยงานผู้กำกับดูแล ทำให้ภาคเอกชนเกิดอุปสรรคในการดำเนินการ และด้วยกฎหมายนำต้นแบบมาจาก GDPR การบังคับใช้โดยอาศัยหลักการแบบ GDPR อาจไม่เหมาะสมกับบริบทของการดำเนินธุรกิจของประเทศไทย และควรติดตามการออกกฎหมายลำดับรอง และแนวปฏิบัติที่มีความชัดเจน โดยเร็ว และหน่วยงานกำกับดูแลต้องสื่อสารให้ภาคธุรกิจและประชาชนได้รับรู้ทั่วกันอย่างเป็นทางการ

5.2.3 เสนอให้ใช้โทษปรับเป็นพินัย แทนบทลงโทษทางอาญา

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบในบทที่ 4 ผู้วิจัยเสนอให้กำหนดบทลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มาตรา 37(4) ในกรณีที่ผู้ควบคุมข้อมูลส่วนบุคคล ฝ่าฝืน หรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 เช่น เกิดเหตุละเมิดอันเกี่ยวเนื่องกับข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งเป็นข้อมูลละเอียดอ่อน โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นเกิดความเสียหาย เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ซึ่งการกำหนดโทษอาญาตามพระราชบัญญัตินี้ไม่เหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย เนื่องจากลักษณะของพระราชบัญญัตินี้ มีขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าวมีลักษณะเป็นการกระทำผิดที่ไม่ใช่การก่ออาชญากรรมที่ต้องมีโทษทางอาญา ซึ่งการกำหนดโทษทางอาญาไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 โดยเฉพาะโทษจำคุกนั้น มีความรุนแรงเกินความจำเป็น เนื่องจากการที่ลงโทษทางอาญานั้น เป็นการลงโทษที่มีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคล จึงถือเป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่า โทษทางอาญาควรบังคับใช้กับการกระทำที่มีผลกระทบต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรงเท่านั้น

ผู้วิจัยจึงเสนอให้ยกเลิกโทษอาญา และกำหนดเป็น โทษปรับเป็นพินัยแทนบทลงโทษทางอาญา ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565 ขึ้นบังคับใช้ โดยมีการกำหนดในเรื่องของค่าสินไหมทดแทนค่าปรับ มากกว่าที่จะให้เป็นโทษจำคุก ด้วยเหตุกรณีนี้เป็นเพียงการฝ่าฝืน ไม่ใช่อาชกรรมร้ายแรง จะเกิดความเหมาะสมกว่าในการบังคับใช้กฎหมายมากกว่า ซึ่งปัจจุบันนานาประเทศได้เริ่มปรับเปลี่ยนบทลงโทษจากความผิดอาญาเป็นมาตรการอื่นที่มีโทษอาญามากขึ้น รวมทั้งการใช้มาตรการอื่นแทนการลงโทษทางอาญา เช่น การคุมประพฤติกรณีจึงสมควรที่ประเทศไทย จะพัฒนากฎหมายไทยให้สอดคล้องกับนานาประเทศ และเกิดประโยชน์แก่ประชาชนยิ่งขึ้น โดยปรับเปลี่ยน โทษอาญาบางประการที่มุ่งต่อการปรับเป็นเงินตามบัญชีท้ายพระราชบัญญัติ เปลี่ยนเป็นมาตรการปรับเป็นพินัย ที่สร้างขึ้นใหม่ไม่ให้มีสภาพเป็นโทษอาญา โดยกำหนดหลักเกณฑ์ให้ใช้ดุลพินิจกำหนดค่าปรับที่ต้องชำระให้เหมาะสมกับสภาพความร้ายแรงแห่งการกระทำและฐานะทางเศรษฐกิจของผู้กระทำความผิดให้สอดคล้องกัน และในกรณีที่ผู้กระทำความผิดไม่มีเงินชำระค่าปรับ อาจขอทำงานบริการสังคมหรือทำงานสาธารณประโยชน์แทนการชำระค่าปรับได้ โดยไม่มีการกักขังแทนค่าปรับดังเช่นที่เป็นอยู่ในคดีอาญา การเปลี่ยนสภาพบังคับ ไม่ให้เป็นโทษอาญา โดยกำหนดวิธีการดำเนินการขึ้นใหม่เป็นการเฉพาะนี้ ย่อมจะช่วยทำให้ประชาชนที่ถูกกล่าวหาว่า

กระทำความผิดไม่ต้องเข้าสู่กระบวนการทางอาญา และไม่มีประวัติอาชญากรรมติดตัวอีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้จะเป็นกลไกทางกฎหมายเพื่อสร้างความเป็นธรรมและขจัดความเหลื่อมล้ำทางสังคม และส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนั้น จึงควรยกเลิกโทษอาญา และให้กำหนดเป็นโทษปรับเป็นพินัยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. 2565 แทนบทลงโทษทางอาญา ย่อมมีความเหมาะสมมากกว่า และเป็นไปตามมาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ได้บัญญัติให้รัฐพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติว่ารัฐพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิด ร้ายแรง กรณีจึงเป็นการสมควรกำหนดให้การกระทำความผิดในลักษณะที่เป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม ตามกฎหมายในกรณีที่ไม่ใช่ความผิดร้ายแรง และโดยสภาพไม่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรม อันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง หรือไม่มีผลกระทบต่อส่วนรวมอย่างกว้างขวางเป็นความผิดทางพินัย โดยไม่ถือเป็นความผิดอาญา และให้กำหนดค่าปรับเป็นพินัยสำหรับผู้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม โดยไม่ถือเป็นโทษอาญา ประกอบกับแผนการปฏิรูปประเทศด้านกฎหมายได้กำหนดให้มีการปรับปรุงกฎหมายในการกำหนดโทษอาญาให้เหมาะสมกับสภาพความผิดหรือกำหนดมาตรการลงโทษให้เหมาะสมกับการกระทำความผิด และฐานะของผู้กระทำความผิดเพื่อมิให้บุคคลต้องรับโทษหนักเกินสมควร หรือต้องรับภาระในการรับโทษที่แตกต่างกันอันเนื่องมาจากฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน เนื่องจากกรณีที่กฎหมายกำหนดโทษปรับ ผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อมสามารถชำระค่าปรับได้ แต่ผู้มีฐานะยากจนและไม่อยู่ในฐานะที่จะชำระค่าปรับได้จะถูกกักขังแทน ค่าปรับอันกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างรุนแรง ประกอบกับเมื่อคำนึงถึงข้อห้ามหรือ ข้อบังคับที่กฎหมายกำหนดให้ประชาชนต้องปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติแล้ว จะพบว่ามีข้อห้ามหรือข้อบังคับจำนวนมากอาจรุกล้ำเข้าไปในสิทธิพื้นฐานหรือสร้างภาระอันเกินสมควรแก่ประชาชน และนับวันจะมีกฎหมายตราออกมากำหนดการกระทำให้เป็นความผิดมากขึ้น หลายกรณีทำให้ประชาชนกลายเป็นผู้กระทำความผิดเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ บางกรณีกระทำไปเพราะความยากจนเหลือทนทาน และเมื่อได้กระทำความผิดแล้ว ก็ต้องถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา เช่น ถูกจับกุม คุมขัง พิมพ์ลายนิ้วมือ และลงบันทึกประวัติอาชญากรเป็นประวัติติดตัวตลอดไป และในที่สุดไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่ กระบวนการที่กล่าวมาย่อมสร้างรอยด่างให้เกิดแก่ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้ามีทางใดที่จะป้องกันมิให้ประชาชนจะต้องตกเข้าสู่กระบวนการนั้นได้ จะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนและขจัดความเหลื่อมล้ำในสังคมลงได้ตามสมควร แม้ว่าการกำหนดมาตรการอันเป็นโทษที่ผู้กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องมิเพื่อให้กฎหมายมีสภาพบังคับ แต่โทษนั้นก็ไม่จำเป็นต้องใช้โทษอาญาเสมอไป ซึ่งนานา

ประเทศได้เริ่มปรับเปลี่ยนบทลงโทษจากความผิดอาญาเป็นมาตรการอื่นที่มีโทษอาญามากขึ้น รวมทั้งการใช้มาตรการอื่นแทนการลงโทษทางอาญา เช่น การคุมประพฤติกรณีจึงสมควรที่ประเทศไทย จะพัฒนากฎหมายไทยให้สอดคล้องกับนานาประเทศ และเกิดประโยชน์แก่ประชาชนยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยปัญหากฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลตามพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 พร้อมทั้งวิเคราะห์ประเด็นปัญหา กฎหมายทั้งสามประการ อันได้แก่ ปัญหากฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลยังขาดความชัดเจน ปัญหา กฎหมายในการแจ้งเหตุละเมิดข้อมูลส่วนบุคคลไปยังสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล (สำนักงาน สกส.) และปัญหาบทลงโทษทางอาญา พร้อมทั้งได้สรุปผลการศึกษาวิจัยในแต่ละ ประเด็นปัญหา และหาแนวทางเสนอแนะเพื่อแก้ไขปัญหากฎหมายฯ ดังกล่าว ซึ่งจากการดำเนินการที่ เกี่ยวข้องทั้งหมดข้างต้น สารนิพนธ์ฉบับนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการบังคับใช้กฎหมายคุ้มครอง ข้อมูลส่วนบุคคลในภาพรวม และก่อให้เกิดประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายให้มีความครบถ้วน สมบูรณ์ ต่อการบังคับใช้ของหน่วยงาน องค์กร รวมถึงภาคประชาชนมากยิ่งขึ้น และส่งผลให้การบังคับ ใช้กฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีความยืดหยุ่นและมีความเหมาะสมกับบริบทของประเทศไทย